

HISTÒRIA MÍTICA
DEL
CAP DE CREUS

JOAN DE DÉU PRATS
MARIA PADILLA

comanegra

TAULA

Terra de serps ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	11
El cap del Lleó ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	14
El vent del nord ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	24
Dins les fondalades marines ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	34
Portals prehistòrics ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	50
Pedres gentils ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	59
L'arribada d'Europa ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	66
La tragèdia d'Orfeu ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	75
La península dels eremites ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	79
L'illa de la immortalitat ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	84
El salt de la reina ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	90
El bruell del pantà ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	93
La casa del cel ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	100
El captivament dels talismans ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	104
El nombre 0 ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	112
Catedrals del mar ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	118
No has pescat i t'has condemnat ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	126
Lladres de mar ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	135
Sang de bou ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	145
La campana de Cadaqués ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	154
Els taurons del Kàiser ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	160
Cap de Quers ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	169
La nit de la bubota ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	176
Barca, navega mar enllà! ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	183
Lídia de Cadaqués ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	190
La matèria dels somnis ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~	195

INVITACIÓ A LA LECTURA

~

Hi va haver una vegada una illa abrupta i boscosa regida per un monestir magnífic que guardava tresors prodigiosos. Una illa situada a l'extrem d'un istme constituït per una cicatriu de muntanyes nevades, que unien una península extensa a un vell continent.

Una illa batuda per la fúria del vent del nord. I sotmesa durant els canvis d'estació a la mar monstruosa de les llevantades. Una illa megalítica, clivellada de ruïnes prehistòriques; esquelets descarnats de l'ànima de l'edat de la pedra. Una illa que va rebre Europa, per primera vegada, portada de la mà dels grecs, que van desembarcar en un recer natural que s'obria a una badia imponent.

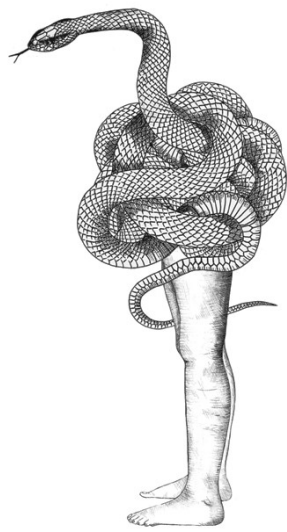
Illa de monjos, peregrins, pescadors i anacoretas, sotjada per pirates provinents de l'Àfrica. Una illa que vivia de la

sang coagulada de Medusa, el corall vermell. I de la pesca a l'encesa, lluminàries nocturnes que es feien des de les barques per fascinar el peix.

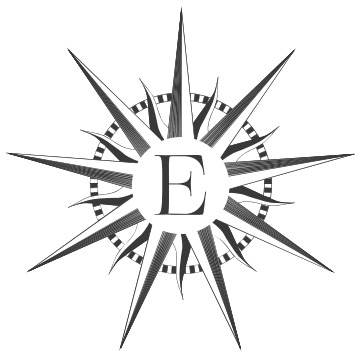
Una illa, la capital de la qual continua sent Cadaqués, població antigament remota i aïllada; niu de fetilleres, abocada davant un mar esquerp. Un mar que ha sepultat molts vaixells, costa de naufragis. Reialme de cetacis, també. I de túnids, que formaven autèntiques bandades de bisons marins. Criatures pelàgiques totes elles que reviscolaven barrejades amb tritons, nereides, sirenes i altres éssers fabulosos.

Una illa conformada pel magnetisme tel·lúric provocat pel xoc brusc del mar i la terra. Pels portals megalítics, que conduïen a mons invisibles. Per les forces primigènies de les divinitats paganes. Per l'espiritualitat cristiana. L'encantament popular. I la solidaritat tenaç dels pescadors, confitada de sor-negueria mediterrània.

No hi ha dubte que l'isolament i la llunyania del Cap de Creus durant centúries li van confegir caràcter d'illa, on es va fer bullir un fumet ple d'història, llegenda i mite. I no és estrany, tampoc, que un paisatge tan poderós, cisellat pels elements desfermats, hagi inspirat imatges simbòliques, les quals han permès entrellucar perspectives i existències insòlites. Al capdavall, el Cap de Creus ha esdevingut pàtria del surrealisme. Allà on la realitat es difumina, subvertida per la calima nebulosa dels somnis ~

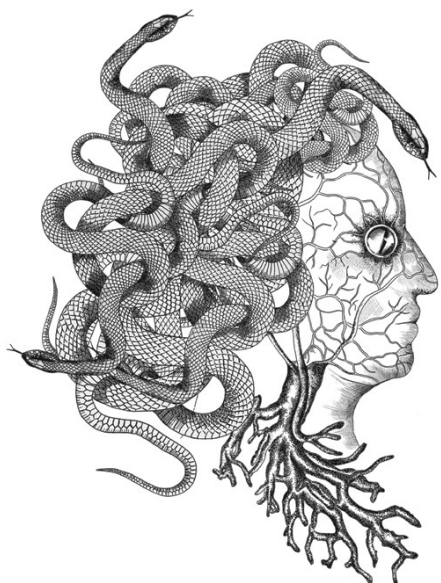
TERRA DE SERPS

ls antics creien que a l'Oest Llunyà, conegut com les Terres del Crepuscle, hi havia una de les entrades de l'Infern. L'Oest Llunyà era l'altra punta del Mediterrani. Més enllà de la península

Ibèrica només s'estenia una gran massa d'aigua insondable anomenada Mar Tenebrae, solcada per esfereïdors monstres marins. Fenicis i grecs es miraven aquella última frontera amb neguit, però també cobejaven de navegar-hi atrets per la seva riquesa en estany, un metall alquímic que transformava el coure en bronze fulgent.

Abans, però, de viatjar a la fi del món, els grecs enviaren els seus herois civilitzadors, semideus que esbandiren molts

dels esguerros còsmics que poblaven les vores d'aquell mar. I, alhora, generaren geografies.

Perseu, després de decapitar Medusa, entrà en el regne del tità Atlas, el qual, esquerp, li negà l'hospitalitat. Perseu, aleshores, li mostrà el cap tallat de la Gorgona, que no havia perdut poder de petrificació, i transformà el tità en la serralada africana de l'Atlas.

Hèracles, al seu torn, després d'haver viatjat amb els argonautes als altres confins de la Terra, les costes desconegudes de la mar Morta, per buscar el velló d'or, navegà fins a l'altre extrem del món, Ibèria, per acomplir un més dels seus treballs famosos. Allí, matà el temible drac Lladó, que custodiava les pomes d'or del jardí de les nimfes del Crepuscle, fruits que conferien la immortalitat. I estrangulà Ortre, gos germà del ca Cèrber, custodi de l'Infern.

El Colós tampoc s'estalvià de robar el ramat de bous rojos del gegant tricèfal Gerió, que senyorejava aquelles terres. I, tot seguit, separà Europa d'Àfrica, tot formant l'estret de Gibraltar, conegut aleshores com les Columnes d'Hèrcules, nom llatí de l'heroi.

Abans d'abandonar la península que havia creat, però, el semideu va jeure amb una nimfa captivadora, Pirene. I, en acabat del breu romanç, partí per continuar fent els treballs

que tenia encomanats. Desconsolada, la nimfa infantà una serp enorme.

A parer d'uns, Pirene va morir en un gran incendi provocat pel mateix Gerió abans no li fes la pell Hèracles, perquè li disputava la senyoria del seu regne. Per a d'altres, va morir devorada per les bèsties de les boscúries, afligida per la partença de l'heroi.

Fos com fos, el Colós va tornar i va retre homenatge a la nimfa tot bastint-li una gran sepultura. L'enorme mausoleu que encara es pot veure retallant l'horitzó: els Pirineus formidables. Grans pedrots i rocams sobraren d'aquella magnífica construcció, i el forçut les llançà al mar tot creant una península abrupta. Així es formà el Cap de Creus, un paratge d'una enorme força tel·lúrica. Una terra insòlita i aspra batuda pels vents del nord. Un confí que encara guarda un tresor: la sang de Medusa caiguda al mar després de ser decapitada.

Gotes de sang que es transformaren en corall roig, una joia tan preuada que encara s'amaga a les profunditats del Cap de Creus. Mentrestant, a la superfície, les serps reptaven custodiant la península. Qui sap si eren plançons de l'ofidi que engendrà Pirene en el seu desesper. Potser, per aquest motiu, els grecs antics també coneixien el litoral de ponent de la Mediterrània com a Ophiusa, la Terra de les Serps.

